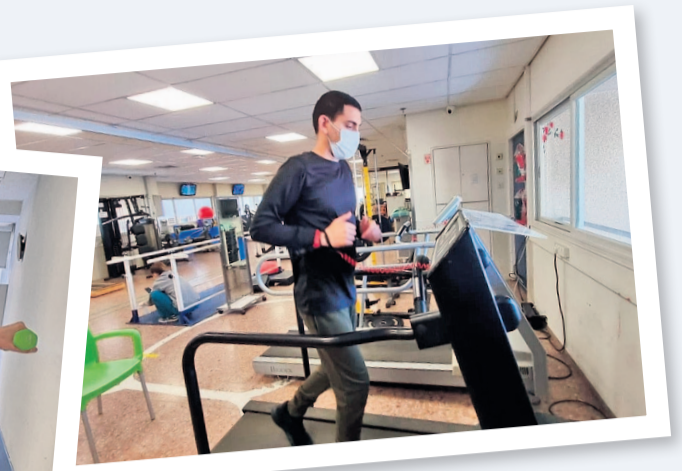

"לא ויתרתי לעצמי". יאיר חרפוף בשיקום

משיתוק מלא לשיקום מוחלט

יאיר חרפוף (33) מאילת, גבר צעיר בריא וספורטיבי, החל לפתע לחוש כאב ראש, ואז חולשה, ולאחר מכן אובדן הכרה. כשמצבו הידרדר התעקשה משפחתו שיועבר לבית החולים סורוקה, שם אובחנה דלקת של רקמת המוח. במשך שבועיים היה ללא הכרה, ואחר כך נותר משותק ועם בעיות קוגניטיביות. חודשיים של שיקום מפרך בבית החולים רעות החזירו אותו לתפקוד – ועכשיו הוא שוב רץ | אריאלה איילון

ההבנה באיזה מצב אני: משותק ובלי יכולת לדבר. זה היה סופר קשות ובעיקר מאוד מפחיד. מה? ככה אשאר? המשבחה הזו הייתה סיוט."

שלושה וחצי שבועות אחרי שהגיע לסורוקה הוא הועבר, עדיין משותק, לבית החולים השיקומי רעות. "יאיר הגיע אלינו לשיקום נשימתי כשהוא עדיין מושגם ובהכרה מלאה", אומר ד"ר אריה אלטמן, מנהל המחלקה לשיקום נשימתי בבית החולים, "מצבו התפקודי היה ירוד ביותר אחרי כחודש של הרדמה והנשמה בטיפול נמרץ. הוא היה סיעודי לחלוטין, מרותק למיטה וסבל מחולשה בפלג גופו השמאלי ומקשיים בריכוז ובזיכרון כחלק מהביטוי הניורולוגי של הפגיעה שחוה כתוצאה מהמחלה."

חרפוף שהה קצת יותר מחודשיים ברעות וחזר לאחורונה לביתו. "הגעתי לשם 100 אחוזים משותק וסיעודי", הוא אומר, "נוקקתי אפילו לכך שיבצעו במקומי שינויי תנוחה במיטה. אבל בהדרגה, כשהצוות לא מוותר לי ואני לא מוותר לעצמי, התחלתי לתת עבודה". הוא למד להתנייב ולעמוד, ובעזרת הליכון התחיל להפיל את שירי הרגליים ששותקו וללכת. הוא למד לאכול ולבלוע ותירגל מיומנויות כמו דיבור, אחיזה, פעולות מוטוריות עדינות וגוסות בידיים, ועוד. בכל פעילות קשה כזו, כשהתשישות כמעט מנצחת אותו, הוא נוכר בשירה בתו, שמפצירה בו, "נו, אבא, מתי תחזור הביתה", והמשיך בלי להיכנע. ועכשיו: הוא כבר יכול לרוץ. אף פעם אסור לאבד תקווה. ★

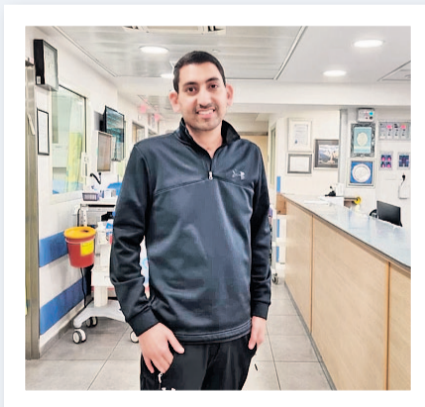
Ariela-a@yedioth.co.il

והרמיות mri, שמהן עלה חשד לדלקת במוח. חרפוף עבר ניקור מותני שעזר לאבחן 400 תאי מוח דלקתיים. מורדם ומונשם הוא אושפז ביחידה לטיפול נמרץ, כשהרופאים מבשרים למשפחתו שמצבו מורכב ושסכנה נשקפת לחייו.

אנצפליטיס, דלקת של רקמת המוח, נגרמת על פי רוב מנגיף. תסמיניה כוללים כאבי ראש חדים, ערפול הכרה, פרכוס, הפרעות בתנועה, ליקוי בזיכרון, בהתמצאות ובתפקודי שפה, ולפעמים איבוד הכרה. "אחרי שבוע וחצי ניסו בהדרגה לגמול אותי מההרדמה אבל לא התעוררתי", הוא מספר, "בשלב הזה, הוריי ואשתי המסכנים כבר לא ידעו מה יהיה איתי. מצד אחד שרדתי, לא הייתי יותר בסכנת חיים, אבל כשאני במצב של צמח, לא מתעורר, הם כבר חששו איזה יאיר יקבלו חזרה. ממש חרב עליהם עולמי, בעיקר מאחר שגם לרופאים לא הייתה בנקודת הזמן הזו שום בשורה מעוררת עבורם."

חלפו שבועיים עד שהכרתו שבה אליו והוא התעורר. "בקצב צב", הוא אומר, "התחלתי להזיז אצבעות, ואז לפקוח עיניים, אבל המבט שלי עוד היה בוהה. אני לא זוכר כלום מאותם ימים. רק בדיעבד אשתי השלימה לי את הפאזל". גם שהלך והתחבר לעולם, הוא התקשה לתקשר עם הצוות המטפל ועם בני משפחתו המסורים. "עברתי פיוס קנה לצורך ההרדמה, או לא היה לי קול, לא יכולתי לדבר", הוא מספר, "אבל גם לא יכולתי לתקשר אחרת כי הגפיים שלי היו משותקות, אז לא יכולתי לכתוב אפילו אות אחת. בלית ברירה תקשרתי בתנועות שפתיים. ופתאום הגיעה גם

לא יכול אפילו לעמוד, ואושפתי עם אבחנה של דלקת ריאות", הוא מספר. במהלך שתי היממות הבאות מצבו כבר החמיר: "הייתי זומ" בי לגמרי, עם הכרה מעורפלת, כך שאני כבר לא ממש זוכר את רצף האירועים", הוא מתאר. למזלו, מי שהצילו את חייו בנקודת הזמן הקריטית הזו היו הוריו ואשתו, שדרשו בתקי-

"הייתי משותק ובלי יכולת לדבר". יאיר חרפוף

פות להעביר אותו לבית החולים סורוקה. "אם לא אשתי הלבאה והוריי, הכתבה הזו הייתה על יאיר ולא איתו", הוא אומר בכנות. המעבר לסורוקה התרחש ביום שישי אחר הצהריים, כשהוא כבר ללא הכרה. במיון של סורוקה לא ביובז דקה, וערכו סדרות בדיקות

את התאריך הזה, 21.11.2021 לא ישכחו יאיר חרפוף ובני משפחתו כל חייהם. "עד אותו יום היו לי חיים רגילים", מספר חרפוף בן ה-33, "הייתי בריא לחלוטין וספורטיבי. התאמנתי באופן קבוע בחדר כושר, רצתי ורכבתי על אופניים. פתאום, משום מקום, תקפה אותי דלקת של תאי המוח. קרסתי, כמעט מתתי ובנס שרדתי."

הוא נשוי, אב לשני ילדים – שירה (בת הארבע) ונועם (בן שנה ושמונה חודשים). מנהל סניף זארה באילת. "באותו יום בחדר נובמבר, שהתחיל רגיל לגמרי, חזרתי מהעבודה עם כאב ראש, אבל כמי שבריא כל חייו לא ייחסתי לזה חשיבות", הוא מספר, "חשבתי שהכאב בא כתוצאה מהלחץ והמתח של העבודה, אז לקחתי אופטלגין וקיוויתי שבזבז יסתיים העניין". אבל הכאב רק הלך והחריף ונוספה לו עייפות מוזרה. "איכשהו סחבתי את הלילה", הוא מתאר, "ובבוקר התפנתי ליוספטל. הייתי במיון ששעות, שבמהלכן חוותי עצירת שתן לצד חולי-שה מתגברת."

חרפוף עבר סדרת בדיקות ראשוניות, טופל בעירוי נוזלים ושוחזר לביתו עם אמירה מרגיעה: "הכול בסדר. תהיה במעקב אצל רופא המשפחה שלך". אולם האבחנה האופטימית של בית החולים לא הייתה במקומה: ביממה שלאחר מכן מצבו החמיר והוא התקשה אפילו לעמוד על רגליו. "חזרנו שוב למיון של יוספטל, שמעתי במעומעום את אשתי אומרת לצוות: 'אני מכירה את בעלי. משהו איתו לא תקין, הוא כבר